

1976-08-19

AFSENDER

Sonja Ferlov Mancoba

MODTAGER

Niels Ferlov

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Generel kommentar:

Knud Ferlov, som Sonja Ferlov Mancoba, ønsker at se en sidste gang, døde året efter, i 1977. Knud Ferlov døde d. 6.6., samme dato som Wonga Mancobas fødselsdag.

Afsendersted:

Paris

Modtagersted:

København

Omtalte personer:

Knud Ferlov

Arkivplacering:

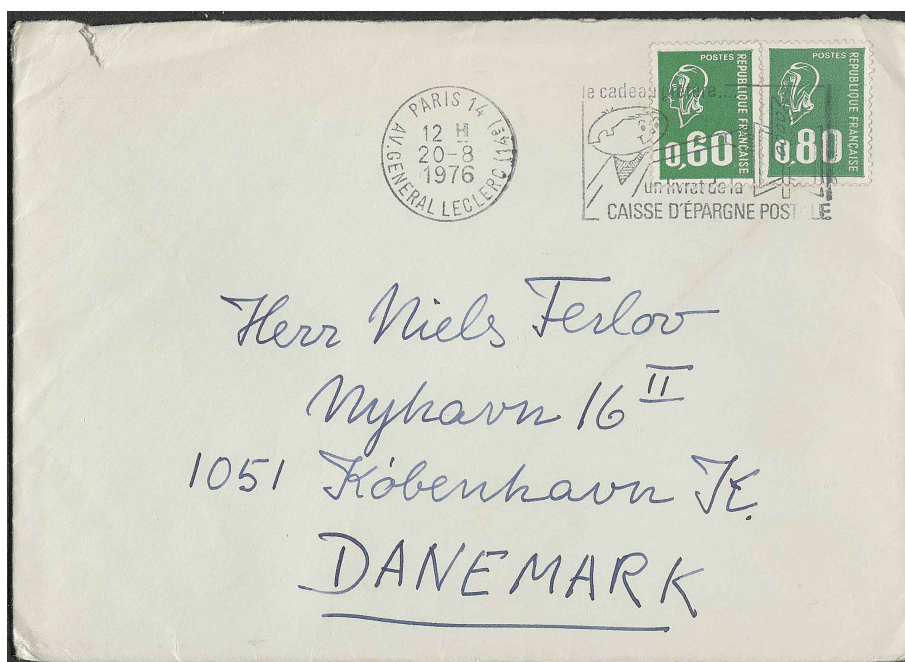
Ferlov Mancoba arkivet.

DOKUMENTINDHOLD

Sonja Ferlov Mancoba skriver til Niels Ferlov og beretter at hun, Wonga Mancoba og Ernest Mancoba den 26. august tager toget til Rom i håb om at mødes med Knud Ferlov en sidste gang før han dør. Hun skriver om sin ængstelighed ved at gå ud i verden og om samfundet som hun finder sygt. Hun stiller spørgsmålstejn ved hvad hun i sin ungdom var med til at rive ned og til hvad der blev bygget op. Hun skriver om at de, der arbejder alene i deres tro på mennesket, skal mødes og om at søge sin identitet og rødder i fortiden. Om sine skulpturer skriver hun at hun arbejder langsomt som en skildpadde. At hvorvidt tingen hun arbejder bliver god eller dårlig er mindre væsentligt end om den forandrer hende.

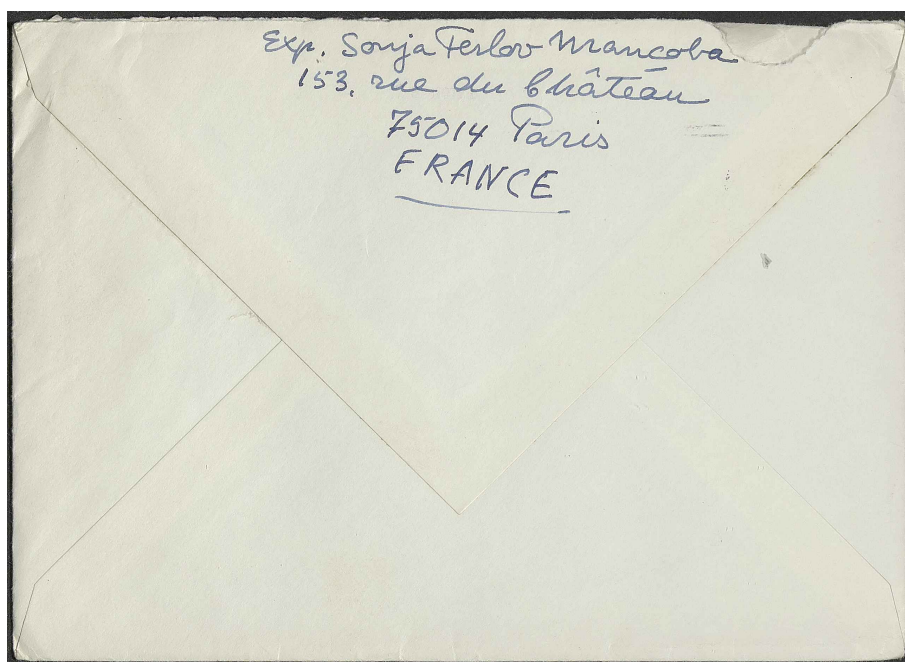
KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

153, rue du Château
Paris 14^e

19/8-76

Du Kære Niels.

Hvor var det dog sødt af dig at skrive til mig midt i din ferietid, hvor du samtidig er omgivet af alle dine nære. Inderlig Tak fordi du tænkte, at jeg ogsaa maatte vide om Onkel Knud. Dette kom ikke som et chock, for Inger har til Stadighed trofast skrevet derom og Grete ogsaa, baade til Jul og nu for nylig.

Steingrim har nu sidst fortalt mig, at han havde mødt dig paa Gaden, og at du havde fortalt ham (fra Grete) at Onkel Knud havde det bedre i Øjeblikket.

Det er godt at vide og en
Trøst saa længe man ikke lider
fysisk. — X (7 Slutningen af Brevet.)

Du kan forstaa, at jeg har
en meget daarlig Samvittighed til
dig. Hjertelig Tak for dit gode
Brev 1te Nov. Det ankom samtidig
med et fra Onkel Knud, ellers havde
jeg saamænd ikke tænkt derpaa.

Baade Juleen og 6te Jan gik uden
at jeg fik sat Pen til Papir, jeg tænkte
paa dig men det havde du jo
ingen Glæde af. Ogsaa Faki skrev
saa træfast til Jul, og du maa
bede vende tilgive mig min Tavshed.
Det glædede mig meget at høre om
vendes brave gutter, — 7-9 Aaar —

Utroligt hvor Tiden løber som
Sand mellem Fingrene. Jeg arbejder
og arbejder her (det gør vi alle 3)
men jeg skubber mig kun lang-
somt frem som en Skildpadde.
Det er jo ikke nok at lave

en Ting; det væsentlige for mig
er ikke om Tingen blir god eller
daarlig, men om jeg ser klarere
derigennem og forandrer mig
derved. Naar man arbejder, tror
jeg simpelthen det er for at
finde den tilstrækkelige Tilt
til at kunne aande, baade
fysisk og aandeligt i vor iltfattige
Verden. Hvad angaar Kultur
saa tror jeg det ligger ud i
Fremtiden, og at vi Børn
af dette vort syge Samfund,
maa resignere os til den
Tanke, at vi kun enkeltvis
kan have en Chance for at
foreslaa og for at danne
Spiregrund for de som en
Dag skal følge efter og kæmpe
for at bygge op i Fællesskab
Individuelt skabes en Kultur
jo ikke; i Dag synes det, at
hver bygger paa sin Ide og at

Kommunikationen er uendelig
lille mellem Mennesker.
Saaledes tror jeg, at vort Kvern
blot kan blive at kæmpe for
at vedligeholde den Traad ubrudt
som i Menneskeheden gaar gennem
alle Tider, saaledes at vor Fortid
forbindes med vor Fremtid, og at
den Flamme hvorpaa "Menneske"
livet opbygges til Overlevelse
stadig vedligeholdes. Det synes
mig i Dag at jeg til Stadighed
møder langt flere værdifulde
nye og inspirerende Tanker og Ideer
hos dem som for længst gik bort
end jeg møder i min Samtid.
Vi var unge, man brændte for
Forandring og for at rive det gamle
ned og bygge nyt op. At bygge
nyt op ønsker vi stadig, meget
blev revet ned, men nu er det
et Spørgsmaal: "Hvad blev
bygget op og i hvilket Niveau menneskeligt?"

2/ Mange Blikdaaser og Plasticflasker
vil vi efterlade os.

Vi er fødte i en Dal, og det er
jo for øvrigt spændende, for
mangt og meget faldt hvor-
paa vort Samfund var baseret
afsløres for vore Øjne, og jeg
tror paa "Mennesket"; jeg tror
selv i Dag paa de mange som
Tenker og arbejder i Ensomhed
og i Stillehed. En Dag fremover
vil de finde sammen og
bygge nyt op Haand i Haand,
efter en helt anden Værdi-
skala, hvor alt vil gaa ud
fra "Mennesket", og hvor det
som skabes vil være til Mennes-
skelivets Brug. Den Dag vil
komme, hvor frie Mennesker
vil kunne synge, danse og aande
i Takt - men naar? -
For os suraa Mennesker er det
langt, men i Menneskeheden

Historie, er det maaske blot
et lille Pust. Derfor maa vi
idet vi stadig gennem vort
hele Liv søger vor Identitet,
vore Ridder, blot føle os som
et lille Led i den store Flok
som vandrer videre hen over
Jorden og vil finde Vegen til
Overlevelse. —

X Her nu grunden, kære Niels,
 hvorfor jeg skriver.

Vor Beslutning er taget.

Den 26 Aug. tager Ernest, Wanga
og jeg Toget til Rom. Jeg er
meget bevæget ved Tanken
og haaber det skal gaa.

En sidste gang bliver det
vel nu. Selv ønsker man
jo nu Hvile, og er afskeden

svær for os alle, nu har
snart med sikker Kurs har
sejlet sit lille Skib i Havnen.

3/ saa maa vi jo være taknem-
melige for det Privilegium
vort Møde med ham var.
Vi vil høre i vore Hjertes om
alle de rige Gaver han gav os.
Blot han ikke maatte
lide paa det Sidste, den
kære gamle. -

Vi 3 her er alle vel. Wonga
arbejder konstant med det Engelske
og føler sig rig dermed. Mest
Shakespeare og ogsaa Chaucer.
For Tiden maskinskriver han
paa den sidste Del af Onkel Knuds
Kirkegaardoversættelse.

Ja, kære Niels, jeg vilde jo
blot skrive et lille Bnd inden
vor Afreise (jeg har skrevet til
Juger og til Grete) - men saadan
gaar det jo naar man først
faar Pen i Haand - nu

maa jeg ud til Vasketøjet;
jeg er jo, som du ved, ikke
stiv i Tøj, men en Klud maa
man jo ha' paa Ryggen naar
man rejser til Rom. —

Jeg er meget ængstelig for
at gaa ud igen i den store
saa forandrede Verden, og
mit Syn paa den har forandret
sig meget i de sidste Aar.

Fra Rom tænker vi at tage
ud til Østkysten med Teltet
for at strække Benene ud i
c. 8-10 Dage Bagefter, Ravenna
og Florenz som jeg elsker højt.

Med de mange kærlige Hilsener
ogsaa til Faki og hendes Mand
og til de stædrenge
fra dine hengivne

Ernest Wanga og Sonja.